

Nr 91.

Av herr **Mannerskantz m. fl.**, om ändrade grunder för jakt efter sjöfågel å vissa vatten och områden.

I den lag om rätt till jakt som antogs av 1938 års riksdag erhöll § 13 följande lydelse:

»Å öppna havet ävensom i skärgård, på holmar, klippor och skär, som ej höra till visst hemman, må utan tillstånd av kronan icke idkas annan jakt än sådan som den bofasta kustbefolkningen av ålder bedrivit efter säl eller sjöfågel.»

Jordbruksutskottet (utlåtande nr 53, sid. 36) har varit medvetet om svårigheterna att rätt tolka och tillämpa uttrycket »annan jakt än sådan som den bofasta kustbefolkningen av ålder bedrivit», och under den hittills förflutna tiden sedan lagens ikraftträdande ha särskilt utmed vissa kuststräckor vållats synnerligen svåra och pinsamma situationer för länsstyrelser, domstolar och enskilda personer.

Svårigheterna sammanhånga med den sammankoppling mellan bosättningsorten, yrket, ancienniteter och »behovet av nödvändigt tillskott till livsuppehållet», som lagtext och motiv innehålla. Vid lagens behandling framhölls att dessa svårigheter skulle bli mycket stora och så har även skett. En praxis kan måhända så småningom komma fram till klarhet och ostridighet, men dels fordras ett mycket stort antal högsta domstols- eller åtminstone hovrättsutslag för att fastställa tillräckligt mångsidiga prejudikat för de många gränfallen, vilket måste anses vara en mycket osympatisk väg, och dels kanske denna praxis icke sammanfaller med vad riksdagen med sina svårtolkade uttryck menat. Slutligen har lagens tillämpande i praktiken stärkt de redan vid dess antagande gryende tvivlen om riktigheten i lagens principiella ståndpunkt. Huvudsyftet med såväl hela den nya jaktlagen som dess § 13 var och är att befrämja en god jaktvård, vari ingår nödvändigheten av en lämplig beskattning av det vilda. Det är synnerligen diskutabelt om detta syfte nås genom nuvarande bestämmelser åtminstone när det gäller det s. k. sträckfågelskyttet som även nu kan bedrivas av ett stort antal personer av vilka många ej hava någon hänsyn mot det vilda, under det att många personer finnas med god ansvarskänsla och ett visst ehuru icke i lagens mening tillräckligt behov av det tillskott för sin försörjning som några sjöfåglar då och då innebära. Det kan dessutom diskuteras huruvida det är riktigt att så fullständigt som i praktiken nu sker från sträckfågelskytte avstänga personer, som visserligen icke för sin livsföring äro beroende av jakt på havet, men som med största hänsynsfullhet och relativt sällan utövat

densamma men under kanske ett helt liv betraktat denna jakt som den för dem mest lockande av alla fritidens sysselsättningar.

Vi äro av den uppfattningen att tillräckligt lång tid förflutit för att kunna bedöma verkningarna av § 13 och hava kommit till den slutsatsen, att ett lämpligare förfaringssätt borde vara, att all jakt på kronans vatten fordrade licens. Sådan licens bör tilldelas genom länsstyrelserna efter vederbörande jaktvårdsförenings styrelses hörande, varvid grunderna för licensgivningen böra vara i främsta rummet vederbörande sökandes kvalifikationer såsom ansvarskännande jaktutövare. Behovet av tillskott för livsuppehållet bör även kunna påverka bedömandet särskilt i tveksamma fall. Licenserna böra vara förenade med viss mindre avgift, varigenom jaktvårdsfonderna kunna tillföras medel till viss övervakning samt bestyren med granskning av licensansökningarna. Tänkbart är även att licenserna kunna vara utformade för antingen visst antal fåglar eller jakt dagar såsom fallet är i vissa länder.

Lots- och fyrpersonalen bör i allmänhet erhålla licens, men en viss begränsning i antalet nedlagda fåglar kan i vissa fall vara aktuell även för denna personal.

Någon olägenhet av att säljägarna lämnades frihet att bedriva sin näring utan licens torde icke finnas, varför de skulle kunna utgöra ett undantag, varigenom mycket formellt arbete med tilldelning av licenser för jakt efter säl kunde inbesparas.

Frågan om bibehållande av vårjakten på dykänder har även ett visst samband med en ändring av rättigheterna att bedriva jakt på kronans vatten och kunde lämpligen övervägas i samband därmed.

Under återopande av vad vi här anfört få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag snarast möjligt i fråga om ändrade grunder för jakt efter sjöfågel på vatten och områden som avses i § 13 i lagen om rätt till jakt.

Stockholm den 23 januari 1940.

Axel Mannerskantz.

Karl Magnusson

Carl Sundberg.

i Kalmar.